

underrettet, om ikke han bruger den Form, som man i sin Tid kritiserede saa skarpt, nemlig Bunkebryllupper. I sin Tid blev Kirken jo dadlet meget for, at der var Bunkebryllupper, og denne Dadel er berettiget, de er ikke tiltalende; men jeg skulde tro, at den nuværende Borgmester i meget høj Grad praktiserer Bunkebryllupper, saa der endogsaa er Tale om 10—20—30 Brudepar paa een Gang. (Afbrydelse). Indtil 40, bliver der sagt af et æret Medlem. Det er Bunkebryllupper, saa det forslaaer noget. Hvis nu denne Magistratsperson skal saa mange Gange hen i Brudens Hjem eller i Kirken, kan han rigtignok trænge til et Automobil for at køre fra Morgen til Aften med sin Protokol, saa jeg tror, den Tanke skal overvejes en lille Smule mere.

Der bliver sagt, at man ikke kan sige, hvorledes Folkets Flertal tænker i den Sag, og det er vist rigtigt; det er vist meget vanskeligt at sige det helt nøjagtigt. Jeg har imidlertid personlig en Erfaring, som stammer fra Tiden, før jeg overtog det Embede, jeg nu beklæder; det var den Gang, det sidste Forslag var fremme om borgerlig Ægteskabsindgaaelse. Da havde jeg Lejlighed til at sondere Stemningen paa en bestemt Egn, og jeg erfarede, at der var en meget stærk og meget udbredt Uvillie mod at gaa over til den almindelige borgerlige Ægteforening. Der var en almindelig og meget stærk Uvillie derimod, og jeg tror, det var denne almindelige og stærke Uvillie, som ikke blot fandtes i den Egn, hvor jeg den Gang var, men som ganske sikkert var udbredt over hele Landet, der gjorde, at Sagen ikke blev ført igennem. Og nu er der jo gaaet en Aarrække siden den Tid, men jeg mindes ikke, at jeg fra nogen Side har set, at man har haft nogen Trang til eller ytret noget Ønske om at faa indført den almindelige borgerlige Ægteforening. Jeg tror tværtimod, Forholdet er det, at der er en større eller mindre Del af vort Folk, som af en eller anden Grund ikke synes om den fakultative Ordning, og som da vil have, at den almindelige borgerlige Ægteforening skal udstrækkes ogsaa til alle dem, der i og for sig helst vil være fri for den. Men da vi nu faar det ordnet saaledes, at Ægteskabet ogsaa kirkeligt kan indgaaes vederlagsfrit, forekommer det mig naturligt, at man siger til dem, der vil indgaa Ægteskab: I kan vælge, hvilken Form I vil, og hvilken Form I end vælger, er Ægteskabet lige gyldigt. Vælger de saa den borgerlige Form, kan de faa kirkelig Indvielse, hvis de kan formaa nogen Præst

dertil, og hvis de ikke ønsker denne, kan de blive fri. Det forekommer mig, at der ikke kan siges noget væsentligt derimod. Nu vil man ikke tillægge Menighedsraadene større Betydning, og det er noget, der kan tvistes om, men jeg vilde dog tro, at det er Folk, der hver har Føling med Tankegangen indenfor det Sogn, hvor han er valgt. Derfor tror jeg godt, man kan regne med, at de ved noget om, hvad de har sagt, og det er aldeles afgjort og sikkert, at der er betydelige kirkelige Kredse, for hvem det vil være i høj Grad ubehageligt, hvis de skal gaa til den almindelige borgerlige Ægteforening, og da der ingen Grund er til det, saa forstaar jeg ikke, at man unødigt vil støde disse Kredse fra sig.

Det ærede Medlem fra Holstebro (Mølgaard-Nielsen) var inde paa en Omtale af en Højesteretssag. Jeg har nu ikke været i Stand til at se efter, men jeg skulde da tro, at det ærede Medlem tog fejl, naar han mente, at den paagældende Præst blev dømt til at ægteforene den bekendte Murer og hans Kæreste. Jeg skulde huske meget fejl, om Stillingen ikke var den, at vedkommende Præst blev frikendt. Det ærede Medlem vilde saa drage den Slutning ud af dette, at det var ikke saa let at afgøre, hvem der var berettiget til at lade sig kirkelig vie. Jeg tror ikke, at det er Meningen, at den Tankegang, som det ærede Medlem vilde lægge ind i Lovens Ord, skulde ligge i den, for den lovlige Forstaaelse af disse Ord, hvem der er berettiget til at lade sig kirkelig vie, er ganske simpelt den, om vedkommende eller i alt Fald den ene af Parterne er Medlemmer af Folkekirken, og det har ikke det mindste at gøre med en Analyse af deres kirkelige Sinds Ægthed eller Ikke-Ægthed.

Der var et andet Punkt, jeg gerne vilde gøre et Par Bemærkninger til, nemlig Ændringsforslag Nr. 55 vedrørende Kapitel VI. Det er et Kapitel, der vedrører Ægteskabets dybeste Grundforhold, Spørgsmaalet om Hjemmet og Livet i Hjemmet og om, hvorledes dette kan faa Lov til at udfolde sig bedst og under den størst mulige Tillid. Der findes i Kapitel VI i §§ 54—63 en hel Række Bestemmelser, der sigter til at klargøre dette, at Forældremyndigheden over de fælles Børn tilkommer Ægtefællerne i Forening. Den almindelige Grundsætning er slaaet fast i § 54, og i § 60 staar den selvfølgelig Ting, at hvis den ene af Ægtefællerne dør, indtræder den anden i hele Forældreretten. Men saa indtræder jo dette,